

Otthon vagyok. A világítóudvarra néző ablak párkányán ülök, lógázok a lábammal. Fázom és fáj a fejem. A szájam fölrepedt sarkát nyalogatom. Olyan, mintha percekkel ezelőtt kaptam volna egy hatalmas pofont. Anyám itt járt, az ajtón át is érzem a vé-

Ménes Attila 47

céillatosító szagát. Szét-nézek, mit művelt megint. Hagyott egy ezrest a konyhaasztalon, a folyosón mosószeres mázgalás nyomai. A szobaajtómra postitét ragasztott. Nézem a levélkét, a hőkölő apró

UGRÁS

(regényrészlet)

betűket, ahogy feltorlódva szinte lefolynak a papírról. Nézem a dühödt áthúzásokat, aláhúzásokat, az egymás mellé biggyesztett felkiáltó- és kérdőjeleket meg a talányos eredetű szürke mázgát, ami az egész lapocska alját bemaszatolja. A hűtőben vajkrémet, soproni felvágottat és fonnyadt hónapos retket találok. Ezekből mindből evett is. A bécsi kocka a hűtő legfelső polcán egy kistányéron várakozik. A hűtőt is kisuvikszolta, kivéve a mélyhűtő rekeszt, ahol időtlen idők óta tuskójegek híznak. Mosogatott, és mosott is. Úszik a folyosó. Az összes gatyám és zoknim kiter egetve csöpörészik. Az olajos csillogású koszlét persze elfelejtette kiönteni a vödörből, majdnem hasra esem benne. A felmosófej, mint egy zsákmányra leső polip, kandikál a vödör mellett. A véceben új guriga papír, a szemetes kiürítve. Ruhástól dobom magam az ágy huplijába. Szédülök. Negyvenkilenc éve kell elviselnem az anyámat. A kalapáccsal agyonvert kutya apokalipszise. Rémes lenne bor nélkül élni a világban. A bor a közöny, a nyugalom és a beleegyezés sava, nem a lázadásé. Aki lázadni szeretne, sörözzön. Ebben az ágyban, ebben a mélyedésben haldoklott évekig a nagyanyám. Csak a halála előtti héten szállították kórházba, mikor már üvöltött a fájdalomtól. Anyám szerint fél életén át haldoklott. A gonoszsága miatt bűnhődött, így mondta anyám.

Próbálok elaludni ebben a mélyedésben, de nem megy. Mintha tisztán hallanám a vénasszony szenvedő kiáltását. A gyötrelmes mellrákjával az utolsó tiszta pillanatáig ragaszkodott ehhez a gödrös ágyhoz, ahogy én is mindig ragaszkodom hozzá valamiért. Nagyanyám tojássampont kent a kifakadt, gennyedző mellbimbójára, ezt anyám árulta el. A WU2 állítólag csillapította a fájdalmait. Amikor anyám beszállította, még aznap éjjel megpróbált hazaszökni, de a folyosón összeesett. Odabent azért rimánkodott, hogy adjanak neki WU2 tojássampont, hogy bekenhesse magát, de a nővér kiröhögte. Nem szerettem a nagyanyámat, rosszindulatú, közönséges, buta és bosszúálló természetű volt. Anyámmal úgy bánt, mintha tökhülye lett volna. Akkoriban anyám még nem is volt tökhülye. Legalább egyvalaki akadt volna, aki

számomra kedves és szerethető ebben a családban. De ilyen nem akadt. Így egyetlen családtagom sem igényelhet tőlem gondoskodást vagy odafigyelést. Még csak a szeretetem hangoztatását sem. A családi közösségben amúgy a legnagyobb igény az, hogy a szeretetet folyamatosan bizonygatni kell. Ezt elvárják. Aztán az ember szorongva várja a választ, hogy a kieroőszakolt érzelmei meghallgatásra és vizsgázásra találnak-e. Bizonygatni kell, hogy a szeretet, amit állítólag egymás iránt táplálunk, napról napra erősödik és szilárdul. Jobban szeretlek, mint tizenhárom perce. Sokkal, de sokkal jobban, mint negyedórája. Ugye te is sokkal jobban szeretsz, mint ahogy félórája szerettél? Az, hogy szeretetet hazudjak nekik, gyerekkorom legerősebb kényszere volt. Tudtam, hogy hazudni *muszáj*. Az ügyes hazug sok bajt megspórol magának, én viszont soha nem voltam ügyes. Óvakodom az ügyes emberektől. A mesteri hazugság, legyen szó akár a legcsekélyebb dologról is, pajzs és védelem. Tanítani tudnám, művelni nem. A hazudozás és a tagadás lényem legmélyéről fakad. A valóság amúgy is ócska hamisítvány, aminek rég elveszett az eredetije, esetleg soha nem is létezett, így nem lehet róla érvényes állításokat megfogalmazni. Ezt a problémát leplezik előttünk a teológusok meg az elméleti fizikusok. Én csak egy vidéki, és azon belül is külvárosi pasas vagyok, mosom kezeimet.

Hideg van, fáznak a lábujjaim. Két kérdésem lenne. Az egyik, hogy mikor fogok meghalni. A másik, hogy mitől. A két kérdés egyforma súlyú. Klára verejtékének szagát érzem az orromban, és apám hosszú, finom ujjait látom magam előtt. A szép kezét. A hüvelykujja hegyes, hosszú körmét, a gitárpengetőt. Az arcára egyáltalán nem emlékszem. Egyszer beszélünk, akkor is csak telefonon, a tizennegyedik születésnapomon. Embert nem hallottam még ennyi gyűlölettel mondani azt, hogy szeret. Egyszer kinyomozom a címét, megkeresem, de csak azért, hogy a szemébe vágjam, mennyire rossz nekem, hogy magamra hagyott anyámmal meg nagyanyámmal. Ha ezt így elmondanám, abban is több szeretet volna. Jelen helyzetben azonban ez lehetetlen. Ha egy bármilyen útszakaszon frontális karambol történik, megnő az esélye, hogy ugyanott hamarosan újabb balesetek történnek.

Esteledik. A szemközti bérház harmadik emeletén az egyik szélső lakásban felkapcsolják a villanyt. Izgalmas folyamatok indulnak be. Nyúlok a fűzetért, hogy mindent pontosan feljegyezsek. Nyúlok a fényképezőgépemért. Semmiről sem maradhatok le. A másodikon egyszerre három ablakban gyullad fény. A földszinti folyosó is fénybe borul, egyidejűleg díszkivilágítást kap a második emeleti függőfolyosó is. Már fényárban úszik a teljes első emelet is. A harmadik emeleten egy kivétellel az összes ablak ontja a luxokat. Tündököl már a földszint egy része is, ám közben elsötétül az első emeleti saroklakás. Külön megfigyelem azt a harmadik emeleti, lőrés méretű ablakocskát, mert ott le- és felkattintgatják a lámpát. Érintkezési hibáról lehet szó.

A második emelet feljövőben van, valamennyi ablak pazarlón sugárzik. A harmadik emelet veszít korábbi előnyéből, már csak három ablak világít az alkonyatban. Elgondolkodtató, amikor távoli ablakok mögött, mintha adott jelre történe, hajszála azonos időpontban gyulladnak vagy hunynak ki a fények. Most néhány pillanatig valamennyi ablak egyszerre 49 árasztja a fényt. Ennek az ellenkezőjére is akad példa, amikor az összes ablak sötétbe borul. Ez kísérteties. Meg amikor mindössze egyetlen ablakból ömlik a világosság. A földszinti folyosón végigmegy valaki, talán ez is a jelenséghez tartozik. Ezt feljegyzem és le is fényképezem. Így együtt értelmezve a képet, valódi jelhalmoz, jeltorlódás figyelhető meg, kérdezz-felelek. Értő koromban az ilyesmit észre sem vettem, vagy ha észre is vettem, nem tulajdonítottam neki jelentőséget. A hétköznapi értelem világában megrekedtek számára ezeknek az információknak a pusztá léte is felfoghatatlan, számomra viszont az üzenetek létrejötte és folyamatos képződése kézzelfogható tény. Az értők érzékei tompák. Anyám, Beatrix, Sanyi, Klárka, Bódog, Oszama, Skarufa vagy Körösényi Antalné Ibolya, meg az összes hivatalokban trónoló ügyintézők érzékei szűrik és törlik ezeket a mintázatokat. Megfejtteni ők sem tudnák, ahogy én sem. Talán majd. Úgy sejtem, addig jó nekünk, míg nem tudjuk, mi áll ezekben az üzenetekben. Az üzenet közege és közvetítő médiuma sokdrangú kérdés. Ráadásul olyan kompozíciók ezek, amiknek nincs konkrét, megnevezhető alkotója. Nincs agy, nincs tudat, ami formálja és útra bocsájta őket. Mégis itt vannak. Itt tolakodnak a szemünk előtt a nap minden percében és a percek minden pillanatában. Önmagától létező, ok nélküli okozatok.

A második emeleten, az összes lakásban egyszerre szűnik meg a világítás, mintha áramszünet lenne. Ennek a feltételezésnek ellentmond, hogy némelyik első és harmadik emeleti ablakból harsányan, szinte ünnepélyesen tombolva törnek előre a fényugarak. Fölfénylik az első emeleti folyosó is. Ugyanitt a szélső lakásban buja, lila fényt ont egy legalább kétszáz wattos izzó. Egy első emeleti lakás nyitott ablakából zseblámpa kutató sugara vetül az udvarra, pásztázva cikázik fel és le, mintha betörő kutatna elrejtett értékek után. Ez is az összképhez tartozik. Mert mindig az összképet kell nézni. A harmadikról apró fénycsík zuhan alá, valaki égő cigit fricskázott az udvarra. Távoli televíziók színfoltjai tűnnek fel, hirdető, reklám, vetélkedők és sorozatok. Sok-sok halál, rengeteg szerelem. Világítanak már az utcalámpák is. Nem gyújtok villanyt, maradok a saját sötétségemben, ami velem egy lényegű. Az utcalámpa keskeny fénycsíkot fest a plafonra. Már csak ez érdekel. Kezdek megnyugodni, már nem kalapál úgy a szívem. Jó lenne aludni.

Beatrix sosem aludt velem, ő mindig a nagyszobában feküdt le, ide be sem tette a lábát a nagyanyám miatt. Ő ebben a halottas ágyban és halottas

szobában nem képes megmaradni. Hullaszagot érzett. Azt is gyűlölte, hogy én ott alszom. Csak annyit engedett meg, hogy az ajtók nyitva maradjanak. Hogy hallhassam a lélegzését. Nagyon szerettem hallgatni, ahogy álmában nyöszörög, fölhorkant, dűnnyög. Most csak a hűtő zakatolását hallgathatom. Beatrixnek, ha vissza akar jönni, meg kell értenie, hogy itt, ezen az ágyon akarok aludni. Bármikor visszafogadom, persze előbb tisztázni kéne néhány dolgot. Én ebben a szobában és ezen a horpadt ágyon szeretek aludni. Ha ő nem képes erre, azt nagyon sajnálom. Oké, aludjon akkor a nagyszobában, de engem ne piszkáljon, amiért ragaszkodom ehhez a fekhelyhez. Engem nem zavar az a folt az ágyon, a bezáradt WU2 sampon. Ha ragaszkodik hozzá, akkor egy vizes szivaccsal áttörölhetem. Szerinte másféle foltok is vannak a kárpiton, nem csak a sampon nyoma. Vér is, meg hullafoltok. Meg az én régebbi szeretkezéseim bezáradt pacái is. Bizonygattam, hogy ezek a foltok a kárpit mintázatához tartoznak, szó sincs róla, hogy hulla-, pisi-, kaja-, vér-, esetleg ondófoltok lennének, hanem az eredeti mintázat részei. Szerinte viszont ilyen mintázat, mint ami ezen a szöveten van, a világon sehol nem létezik. Ezek csak valami szerves dologtól eredhetnek. Szerinte büdös is az ágy. Aztán azt is meg kell majd beszélünk, hogy úgy eszem, ahogy nekem jól esik, és nincs semmi baj az étkezési stílusommal. Beatrix utálta, ahogy eszem. Szerinte evés közben szuszmákolok és szimatolok, úgy mozgatom az orromat, mint egy menyét. Hiába mondtam, hogy a menyét evés közben a legkevésbé sem szuszmákol, és nem mozgatja az orrát. Ez a szuszmákolás nálam belső szaglás, az étel ízlelésének kifinomult módja. Egyszerre érzem az ételt a számon és az orromon kívül is, belül is. Enélkül az ennivaló egyáltalán nem ízlene. Olyan lenne, mintha levegőt rágnék. Beatrixnek el kell fogadnia, hogy én így szeretek enni. Számomra ez az egyetlen módja annak, hogy jóízűen táplálkozzam. Tiszteletben kell tartania ezt a kifinomult evésmódot. Nem hívhatja meg hozzánk az ismerőseit és barátait, mert én olyan undorítóan eszem, mondta. Minden falatot tízszer megrágok, és aztán sem nyelem le, hanem a számban forgatva szuszmákolok. Miért nem lehet azt a falatot három vagy négy rágás után, szuszmákolás nélkül lenyelni, ahogy mások teszik, kérdezte. Nyugodtan hívhat vendégeket, mondtam erre. Fogadhatja őket. Mások észre sem vennék azokat a dolgokat, amelyek őt ennyire zavarják, mondtam. Nem, ő inkább elmegy, eljárkál itthonról, ha találkozni szeretne. Erről nem nyit vitát. Neki rengeteg barátja és ismerőse van, akikkel mindenképpen találkozni akar. Ki kell szabadulnia ebből a börtönből, vagyis a házasságunkból, különben megőrül. Bezártam, foglyul ejtettem őt, lélegzetet sem kap ebben a házasságban. Úgy érzi, mindjárt megfullad. Énmiattam nem találkozhat senkivel, mondta. Ennek az ellenkezője volt igaz, hiszen eleinte hetente egyszer, aztán már minden második napon eljárkált otthonról. El se tudom mondani, mennyire szerettem, ha együtt töltjük az

estéinket, ha éjszakánként hallhattam, ahogy lélegzik és mocorog. Néha ál-
mában mond valami bolondságot. Ez nekem maga volt a teljes mértékű lelki
ellágyulás. Beatrixszal először a pincefaluban szexeltünk, a nyaralójuk kö-
zelében. Bort ittunk egy néninél. Kicsit, a méretek miatt mindkettőnk-
nek fájt az a szex. Ő akarta úgy, hogy valamennyire veszélyes legyen. 51
Hogy bármikor észrevehessék, mit művelünk ott a borospince mélyén.
Beatrixnek tudnia kell, hogy nyugodtan visszajöhet, nem kell sietnie, elkap-
kodnia ezt a visszajövet. Gondolkodhat, ameddig akar. Elkezdheti a gondol-
kodást, abbahagyhatja, tarthat egy kis szünetet a gondolkodásában, és
később folytathatja. Visszajöhet akár ma is, aztán ráér gondolkodni a
további sorsáról. A feleségem másik rossz szokása a gyanúsítgatás,
hogy bámulom az utcán a molettebb nőket. Ezzel a mániájával az örü-
letbe tudott kergetni. Igaz, hogy mindig is a teltebb alkatúak tetszet-
tek, de hogy méricskélem a kövér nőket az utcán, abban tévedett.
Beatrixnek le kell szoknia az örökös gyanúsítgatásról. Ez lesz a főfel-
tétel, amikor majd visszatér hozzám. Nem igaz, hogy stírlöm a
kövér nőket. Nem forgatom a nyakam, és nem bámulok hosszan utá-
nuk. Szerinte, ha a tévében látok egy dagadt nőt, dűnyögni meg li-
hegni kezdek, és undorítóan kigúvad a szemem. Ez is csak valami
félreértés lehet a részéről.

Nem tudok aludni, pedig a hupli legmélyén fekszem. Máskor,
ha itt pihenek, pillanatok alatt elalszom. A hupli ma nem hoz szeren-
csét az elalvásban. Beatrixnek nem szabad haragudnia azért sem, ami-
ért az utcán összegyűjtöm az eldobált italos üvegeket. Az üvegeket a
szatyromba teszem, és beviszem Icuka néninek a kisboltba visszavál-
tani. Beatrix pontosan tudja, hogy időnként pénzzavarba kerülünk.
Akkor bezzeg jól jön egy kis mellékes. A feleségem szerint úgy nem
lehet sétálni, hogy én állandóan minden koszos üvegért lehajolok, és
a szatyromba teszem. Végig csörömpölök az egész úton. Szerinte ez kínos és
nevetséges. Az emberek gúnyosan mosolyognak rajtam. A fehér üveg húsz
forint, a színes huszonöt, a sörösüvegek pedig harminc forintot hoznak a
konyhára. Továbbra is össze fogom gyűjteni őket a betétdíjért. Ezt tudomásul
kell vennie, ha úgy dönt, hogy visszatér hozzám. Bizony, ezután is össze
fogom szedni az üvegeket amerre megfordulok, a parkokban, a parkolóknak
és kint, az állomáson. Nem érdekel, mit gondolnak a járókelők. Ha az emberek
mindenfelé szétdobálják a kiivott üvegeiket, én fogom, és összegyűjtöm őket.
Este irány a kisbolt, és teli zsebbel távozom. Régebben a papírt is összegyűj-
töttem, de az jóval a házasságkötésünk előtt volt. Elég macerás pénzkereset.
Ma már nem érdemes, mert nagyon lement az ára. Az üvegeké viszont föl-
ment. A gyűjtögetés talált pénz. Nem ártok vele senkinek, és a környezetet
is védem vele. Bolond volnék lemondani róla. Amíg nagyobb összeg nem

pottyan az ölembe, addig nincs más választásom, mint az üveggyűjtögetés. Momentán. Ezt Beatrixnak el kell fogadnia. Zárjuk le ezt a vitát, fogom majd javasolni Beatrixnak, ha visszajön. Az, hogy nem szeretek mosakodni, mert sok esetben unalmasnak, teljesen feleslegesnek tartom a mosdást, 52 tény. Erről beszélhetünk. Ezen esetleg változtathatok. Ha kell, akár naponta is tusolhatok, hogy neki, mint óvónőnek ne kelljen félnie a fertőzésektől és mindenféle betegségekétől. A fertőzésektől való félelme szerintem alaptalan, erre bármikor megesküdhetek, de ha visszajön, és továbbra is ragaszkodik hozzá, hát minden nap alaposan megmosakszom majd. Én egészséges felnőtt férfi vagyok. Tüneteim nincsenek. Ő az, aki folyton el-mászkált otthonról, ő az, aki úton útfélen összeszedhet valami csúnya fertőzést. De ezt ráérünk majd később megbeszélni. Esetleg javaslom majd, hogy a jövőben kevesebbet mászkáljon el. Akkor nincs annyi fertőzés meg nőgyógyászati hajcihő. Beatrixnek nem *muszáj* megérintenie engem. Ehhez nem ragaszkodom mindenáron. De ha mégis megérint, azzal nem vállal semmiféle kockázatot, ezt garantálhatom. És a lustálkodással sincs semmi gond. Én nem piszkálom őt, ha lustálkodni van kedve, de akkor ő se piszkáljon engem ugyanezért. A másik visszatérő probléma, ha éppenséggel csináltam valamit, akkor meg azzal volt gond. Döntse el, hogy mit szeretne, hogy mit csináljak. Akkor csinálom azt, amit ő szeretne, hogy csináljak. Ezt is meg kell majd beszélnünk. Nem kell egymást folyton sértegetni, kioktatni, hogy az nem jó úgy, ahogy az ember csinálja. Hogy teljesen máshogy kéne csinálni, vagy pedig egyáltalán nem azt kell csinálni, amit az ember éppen csinál, hanem egy teljesen másik dolgot, más felfogásban kell csinálni. Mindig a második rá gondolás az igazi. A szerelmünkben lehetnek kitérők, elmenések, sőt elrohanások. Akár ordibálások és lökdösődések is, ez nem tragédia. Ettől még a szerelem marad, az összetartozás megmarad. Én nem vagyok bosszúálló. Haragtartó se. Akkor ő se legyen az.

Még mindig éjszaka van. Nagyon unom a sötétséget, kicsit már félelmetes is. Valójában sosincs koromsötét. Legalább koromsötét lenne. Aludni nem tudok, csak a hűtőszekrény zúgását hallgatom. Olyan pózban fekszem, ahogy a súlyos baleseti sérültek kell szakszerűen elhelyezni, hogy le ne nyeljék a nyelvüket, vagy bele ne fulladjanak a hányásukba. Azt hiszem, az emberek hamarabb ittak bort, mint hogy csókolóztak volna. Ilyen későn persze már zárva a Gólyakalifa.

Három óra húsz, pisálnom kell, kimegyek pisálni. Megyek a konyhába, benézek a hűtőbe, semmi változás. Anyám kezdetben gyűlölte Beatrixot, milyen ízléstelen a frizúrája, milyen kihívóan öltözködik, a melle szinte kilóg a dekoltázsából. A fogai egyenetlenek, hájpacni, nyafog és beteges. Mindig fújja az orrát, trombitál meg ilyesmik. Mondtam, hogy szerintem meg egészséges, pirospozsgás, sokat nevet, és nekem nagyon tetszik. Az esküvőig csak

tovább mérgesedett a helyzet. Kétszer vagy háromszor járt nálam, akkor mindig ott találta Beatrixet. Ilyenkor a fülembe sugdosott, hogy mi lesz, ha ez a nő a nyakamba varrja magát, szül két-három gyereket, és mindjárt úgy fog kinézni, mint egy hegyomlás. Nekem kell majd etetnem, ruháznom, dolgozni meg fix, hogy nem fog. Ő nem ezért újíttatta föl nekem a la- 53 kást, vette a szép konyhabútort, lábtörlőt, szemetest, húzatta át a vezetőket a falban, hogy jöjjön egy idegen és beletegye a nagy seggét a tutiba. Kész picca, meleg málé, süvöltötte anyám. Mi pénzt ráköltött ő, hogy nagyanyám után rendesen lakhassak, ha előre tudta volna, mi lesz, egy fillért sem költött volna, és lakhatnánk abban a rakás szarban, ahogy nagyanyám itt hagyta ezt a kócerájt. Mit vett ide Beatrix, mit hozott ide a nagy fenekén kívül? Különb is rossz híre van, kis város ez. Mindenki mindent tud, ismerik. Csak én vagyok ilyen vak és süket, hogy ekkora kurvával egyáltalán szóba állok. Klárikának van egy unokahúga Munkácson, Evelin, jelöljem már be a fészbukon! Evelint a fészbukon nem jelöltem be. Nekem Beatrix kellett. Anyám szerint csak azért, hogy őt bosszantsam, ellentmondjak neki. Hogy felidegesítsem és teljesen kikészítsem, mint kamasz koromban is, a punk öltözködéssel.

Éhes vagyok, de nincs itthon semmi, amit meg tudnék enni. Iszom a csapból, hogy ne korogjon a gyomrom. Meleg víz jön. Vissza-indulok, de a hasam még jobban korog. Befekszem a hupli közepébe, és a fejemre húzom a nagypárnát. A punk öltözködés részemről nem tartott sokáig. Olyan lázadás volt az, amelyben egy percig sem hittem. Tagadni mindent, kívül lenni mindazon, amit az emberek évezredek óta kitaláltak, létrehoztak és támogattak. Egy komcsi világban anarchista ellenforradalmárnak lenni, egy fasisztában zsidó-cigány partizánnak, egy demokratikus rendszerben bankrablónak, egy tiszta világban tudatos szemetelőnek. Gyermeteg gondolatok. Egy értelmetlen világban a nihilizmus is giccs. Megvetek mindent, ami jó és helyeselhető, de a lázadás teljesen felesleges.

Szerelmi csalódásra ellenméreg volna a barátság. A barátság Bódoggal még korai volna, Sanyival meg már végleg elszalasztott lehetőség. A barátság, még a legszorosabb is, becsapásokkal, szarbanhagyásokkal, összeveszésekkel és megunásokkal működik. Tudom, hogy Sanyival vége a barátságunknak. Azt is tudom, hogy a szerelmünk Beatrixszal nem érhet véget. Láthatatlan összeköttetésben állunk. Amikor én belélegzek, ő kifújja a levegőt, amikor én igent mondok, ő nemet int, amikor én jobbra fordulok, ő balra, nevet, amikor én sírok. Legfőbb tulajdonságom a gyávaság. Gyerekkoromban félnék voltam, ezt sikerült felnőtt koromra gyávasággá fejleszteni. Az örökös gyávaság egyetlen ponttá sűrűsödve lüktet bennem. Gyáva voltam punknak is, és a gyávaságom teljesen nyilvánvaló volt. Gyáván lázadtam, gyáván üvöltöttem

éjjel az utcákon, rugdostam föl a kukákat, gyáván loptam számomra teljesen érdektelen dolgokat. Gyáván erőszakoskodtam ártatlan emberekkel. Gyáva-ságom mocskos viselkedésre készítetett. Vérre menő vitákban rossz érveket adott a számba. A gyáva-ságom tette tönkre a házasságomat is. Amit
54 ezután tervezek, az is mind gyáva-ságból fakad majd. A gyáva-ság a leg-szánalmasabb aljasság, amit az ember megenged magának. Bátor csakis tévedésből voltam.

Hajnalodik. Egész idáig arra a pillanatra vártam, amikor a legsötétebb az éjszaka, hogy akkor talán elalhatok a hupliban. Amíg nem figyeltem oda, szürkülni kezdett az ég. Elszalasztottam a megfelelő időpontot. Amíg nem figyeltem oda, megváltozott a testhelyzetem is. Kinyúlva fekszem, idő előtti hullamerevségben. A fejem lelóg az ágyról. Képtelen vagyok megmozdulni. Ha agyvérzést vagy infarktust kapnék, semmit sem tehetnék magamért. A gravitáció hatására a koponyám egyre közeledik a padlóhoz. Végül is nem volna ellenemre, ha a padlóhoz érne a fejem, nincs abban semmi rossz. Felfordítva látom a szobát és kifordítva az életemet, mintha boncasztalon feküdnék, és kívülről nézném a feltárt testüregem. Látom, hogy két szívem van. Egy nagy, mozdulatlan, ami alatt egy kisebb, satnya szív kalimpál. A foltos tüdőmet látom, a tehetetlen májamat. A nyirkos veséimet, a beleim hervadt üres gubancát. Testem homályosan csillogó aknájában mindent rózsaszínű nyálka borít. A fejem tovább közeledik a padlóhoz. Szemcséknként látom az ágy alatt összegyűlt port és a szöszgubancokat. Néhány üvegszilánkot is, egy régi hőmérő maradványát, meg pár csöpp higanyt. A vér a fejembe tódul, és hallom, ahogy nyöszörgök. Nem tudom abbahagyni a nyöszörgést. Valójában nem is én nyöszörgök, hanem bennem valami. Nem félek, de van bennem valami, ami nyomorultul fél és félelmében nyöszörög. Nagyon sajnálom ezt a rettegő valamit. De nem tudok segíteni rajta, passzív megfigyelője vagyok csak ennek a félelemnek. Az a valami mindent elvégez, amit nekem kéne. Meghalni is ő fog helyettem. Nincs közünk egymáshoz. Azt üzeni nekem, hogy dantei örömök elé nézek. Vajon mik azok a dantei örömök? Adós marad a válasszal. Érthetetlen dolgokat mond és gondol. Szeretne észrevétlen maradni, csöndben fantáziálni, most mégis megered a nyelve. Azt mondja, szeretne megkóstolni engem. De vannak más javaslatai is. Varázsolni is tud. Azt mondja, teljesíti három kívánságomat. Ha akarom, el tud vinni a jövőbe is.

Teljesen becsúsztam az ágy alá. Egész más szagok vannak itt, mint az ágyon. Lehet, máris jövőutazáson veszek részt. Távolodom ettől a valószínűtlen időpillanattól, a jelentől. Ez képzetek nélküli érzés. Ha kedves az életem, a lehető legtovább vissza kell tartanom a levegőt. Jelenleg a tér, a szoba lélegzik helyettem. Egyelőre nem hiányzik a levegő, talán egyszer fog, akkor majd meghatottan gondolok a légzésre, de az még odébb van. Jelenleg semmi szükségem az oxigénre, az élenyre. Elvagyok nélküle. A végén majd

kipréselik belőlem az összes szuszt. Most szeretetet érzékelek, valahonnan szeretet árad felém. Nem tudom, ki szerethet ebben a pillanatban. Anyám nem így szeret, az ő szeretete nyúlós, ragacsos karakterű, ez viszont kényelmetlen, feszítő érzés. Próbálok elhúzódni előle, de nem sikerül. Ez a szeretet, úgy látszik, széles spektrumon, minden hullámhosszon sugárzik felém. Érzem, hogy kezd megváltozni, átalakulni. Az intenzitása mintha fokozódna. Már sokkal inkább a kíváncsiságra hasonlít, mint a szeretetre. Egy leheletnyi szemrehányás is vegyül bele, meg félelem, amit sóvárgás fűszerez. Átható illatú fűszermolekulák pettyezik ezt a szemrehányást. Főlényes gúny ez, ostoba emberekre szoktak így gondolni, akik okosnak képzelik magukat. Víznél sűrűbb folyadékként hullámszik körülöttem az érzelmi cunami. Nincs bennem semmi ellenállás, nem izmozok. Úgy teszek, mintha észre sem venném, így könnyebben szabadulok. Ha a munkaügyi hivatalban kéne leírnom ezt az állapotot, Körössényiné Ibolyka megint rám hívná a festett hajú, vén trotty szekuritist, hogy jól képen töröljön.

Hat óra elmúlt. Hallom az utcáról a kukásautót és a vidám legénységét. Szárnyakat képzelek a kukáskocsira és a szemeteslegények hátára is. Az ágy alatt ringatózom. A megfigyelt objektumnak tizenkét lába nő, és örökmozgó alakját ölti magára. Fürgén pattog a falak közt, egyetlen hatalmas szemével bekukucskál rám az ágy alá. Mulatságos érzés lehet ki-bejárkálni egy másik tudatba. Jelen lenni egy másik tudatban, és megfigyelni egy mit sem sejtő elme működését. Engem a tudásvágy hajt. Mindig meghajoltam, ha erősebbel kerültem szembe. Vitákban, konfliktusokban is az első kapott pofon után azonnal megadtam magam, lefeküdtem a földre és kegyelemért könyörögtem. Most is átengedem magam ennek az ismeretlen eredetű erőnek. Itt vagyok, tegyen velem, amit jónak lát. Ígérem, élvezni fogom. Nyúljon bele a számba, fordítson ki, húzzon át saját magamon. Folyassa a számba a nedvét, aztán vágja le a fejemet. Legyünk túl rajta minél előbb.

Vérszapot érzek.